

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 348

din 6 octombrie 2025

Dosar nr. 937/1/2025

Mariana Constantinescu	— vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Carmen Elena Popoiag	— președintele Secției I civile
Adina Oana Surdu	— președintele Secției a II-a civile
Elena Diana Tămagă	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Ileana Ruxandra Tircă	— judecător la Secția I civilă
Mihai-Andrei Negoescu-Gândac	— judecător la Secția I civilă
Maricel Nechita	— judecător la Secția I civilă
Gheorghe Liviu Zidaru	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Glodeanu	— judecător la Secția I civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Virginia Florentina Duminecă	— judecător la Secția a II-a civilă
George Bogdan Florescu	— judecător la Secția a II-a civilă
Diana Manole	— judecător la Secția a II-a civilă
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Carmen Mihaela Voinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mihnea Adrian Tănase	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alexandru Răzvan George Popescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Alina-Gianina Prelipcean	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este legal constituit, conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 35 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, aprobat prin Hotărârea Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20/2023, cu modificările și completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Mariana Constantinescu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă doamna magistrat-asistent Elena-Mădălina Ivănescu, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 36 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.797/99/2024.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorii-raportori, ce a fost comunicat părților, conform dispozițiilor art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă, iar părțile nu au depus puncte de vedere cu privire la chestiunea de drept.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Prin Încheierea din 20 martie 2025 pronunțată în Dosarul nr. 2.797/99/2024, Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a dispus, în temeiul dispozițiilor art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 privind unele măsuri pentru soluționarea proceselor privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, precum și a proceselor privind prestații de asigurări sociale (*Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024*), sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, prin care să se dea o rezolvare de principiu cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă din interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (1) de la cap. I lit. B din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, rezultă că la calculul indemnizațiilor cuvenite pentru perioada concediului de odihnă angajații din cadrul prefecturilor beneficiază de aceleași drepturi salariale și nesalariale (spor condiții vătămătoare) ca cele cuvenite pentru perioada în care au desfășurat activitate efectiv.

8. Sesizarea a fost înregistrată pe rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție la 30 aprilie 2025 cu nr. 937/1/2025, termenul de judecată fiind stabilit la 6 octombrie 2025.

II. Dispozițiile legale supuse interpretării

9. *Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare*, forma în vigoare la 28.05.2021 (*Legea-cadru nr. 153/2017*)

„Anexa nr. VIII**Familia ocupațională de funcții bugetare «Administrație»
CAPITOLUL I**

(...)

B. Reglementări specifice funcționarilor publici

Art. 1. — (1) Funcționarii publici beneficiază de un spor pentru condiții periculoase sau vătămătoare de până la 15% din salariul de bază, dar nu mai mult de 1.500 lei brut lunar corespunzător timpului lucrat. (...)”

10. *Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare* (*Legea nr. 53/2003 sau Codul muncii*)

„Art. 150. — (1) Pentru perioada concediului de odihnă salariatul beneficiază de o indemnizație de concediu, care nu poate fi mai mică decât salariul de bază, indemnizațiile și sporurile cu caracter permanent cuvenite pentru perioada respectivă, prevăzute în contractul individual de muncă. (...)”

11. *Ordonanța Guvernului nr. 6/2007 privind unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale funcționarilor publici până la intrarea în vigoare a legii privind sistemul unitar de salarizare și alte drepturi ale funcționarilor publici, precum și creșterile salariale care se acordă funcționarilor publici în anul 2007, aprobată cu modificări prin Legea nr. 232/2007, cu modificările ulterioare* (*Ordonanța Guvernului nr. 6/2007*)

„Art. 22. — (...) (5) Funcționarii publici beneficiază, pe perioada efectuării concediului anual de odihnă la care sunt îndreptățiți conform legii, de o indemnizație pentru concediul de odihnă. La determinarea indemnizației de concediu de odihnă se vor lua în calcul, pe lângă salariul de bază, și sporurile de care beneficiază, potrivit legii. (...)”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

12. Prin *cererea de chemare în judecată* înregistrată pe rolul Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal la 28.05.2024 cu nr. 2.797/99/2024, Sindicatul „Egalitatea” al Funcționarilor Publici și Personalului Contractual din Administrația Publică („Sindicatul Egalitatea”) a solicitat, pentru membrii de sindicat AA, BB ș.a.m.d., în contradictoriu cu pârâții prefectul județului Iași și Instituția Prefectului — Județul Iași, ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună următoarele: (i) obligarea pârâtului prefectul județului Iași ca, la stabilirea salariului în perioada concediului de odihnă, să aibă în vedere și sporul pentru condiții vătămătoare; (ii) obligarea pârâtei Instituția Prefectului — Județul Iași să calculeze și să plătească diferențele salariale ce rezultă din drepturile salariale pe care le-au încasat membrii de sindicat în perioada concediului de odihnă și drepturile salariale cuvenite conform interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru ultimii trei ani anteriori formulării cererii de chemare în judecată, sume actualizate cu indicii de inflație la data plății efective, plus dobânda legală aferentă.

13. În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamantul a arătat, în esență, că, în fapt, salariul angajaților Instituției Prefectului — Județul Iași este diminuat în perioada concediului de odihnă cu suma corespunzătoare sporului pentru condiții vătămătoare, respectiv 10% din salariul de bază, față de perioada în care se află în activitate la locul de muncă.

14. În drept, reclamantul a invocat prevederile art. 150 alin. (1) din Codul muncii, ale art. 22 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007, ale Legii-cadru nr. 153/2017, precum și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 23 din 15 noiembrie

2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 20 ianuarie 2022 (*Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 23/2021*).

15. Pârâtul prefectul județului Iași a formulat *întâmpinare*, prin care a solicitat, pe fond, respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată, arătând că din cuprinsul art. 1 alin. (1) de la cap. I lit. B din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 rezultă intenția clară și fără echivoc a legiuitorului în sensul că acordarea sporului pentru condiții vătămătoare se face corespunzător timpului efectiv lucrat.

16. Tribunalul judecă într-o cauză dintre cele prevăzute de art. 1 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

17. Prin Încheierea de ședință din 20 martie 2025, instanța de trimitere a reținut că sesizarea este admisibilă, fiind îndeplinite condițiile cumulative prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, respectiv: (i) în cauză este vorba despre un litigiu privind stabilirea și plata unor drepturi de natură salarială în beneficiul unor funcționari publici, respectiv angajați ai Instituției Prefectului — Județul Iași; (ii) asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea cauzei, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare; prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 23/2021 a fost avută în vedere o altă categorie de funcționari publici, respectiv polițiștii din penitenciare, chestiunea de drept tranșată anterior de instanța supremă nevizând funcționarii publici din cadrul prefecturilor; (iii) soluționarea pe fond a cauzei depinde de chestiunea de drept de a cărei lămurire se solicită, dat fiind faptul că, prin cererea de chemare în judecată, reclamantii, având calitatea de funcționari publici, invocă tocmai faptul că pârâtul a calculat indemnizațiile de concediu de odihnă fără a lua în considerare sporul pentru condiții vătămătoare, ceea ce a condus la încasarea, în perioada concediului de odihnă, a unui salariu redus față de cel încasat în perioada de activitate.

V. Punctele de vedere ale părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

18. Părțile nu au formulat puncte de vedere cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VI. Punctul de vedere al completului care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

19. Potrivit punctului de vedere exprimat de instanța de trimitere, așa cum a statuat și Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii prin Decizia nr. 23/2021 care viza sporul pentru condiții vătămătoare acordat polițiștilor din penitenciare, acest spor are un caracter permanent, iar împrejurarea că acesta se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat în condiții de muncă grele, vătămătoare și periculoase constituie doar o modalitate de cuantificare în perioadele de activitate a personalului, fără a avea vreo influență asupra calificării acestuia ca fiind spor cu caracter permanent. Totodată, consecințele condițiilor vătămătoare de muncă repercutate asupra beneficiarilor acestor sporuri nu încetează automat la intrarea acestora în concediu, ci se prelungesc în timp și ulterior, justificând astfel acordarea sporurilor cu caracter de continuitate.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

20. În raport cu întrebarea cu care a fost sesizată instanța supremă în prezentul dosar, nu a fost necesară consultarea jurisprudenței instanțelor naționale.

VIII. Jurisprudența Curții Constituționale

21. Art. 1 din cap. I lit. B din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 a făcut obiectul controlului de constituționalitate, fiind pronunțate de către Curtea Constituțională deciziile nr. 109 din 23 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 548 din 27 mai 2021, și nr. 176 din 21 martie 2024, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 911 din 10 septembrie 2024, prin care au fost respinse, ca inadmisibile și, respectiv, ca neîntemeiate, excepțiile de neconstituționalitate invocate și s-a constatat, printre altele, că dispozițiile art. 1 din cap. I lit. B din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

22. În mecanismele de unificare a practicii judiciare au fost identificate decizii relevante cu privire la problema de drept ce formează obiectul prezentei sesizări, respectiv:

— *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 23 din 15 noiembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 20 ianuarie 2022, prin care a fost admis recursul în interesul legii formulat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și s-a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea unitară a art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 462/2006, cu modificările ulterioare, și a art. 150 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la stabilirea drepturilor bănești cuvenite polițiștilor de penitenciare pentru perioada concediului de odihnă trebuie avute în vedere sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de care aceștia au beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat în locurile de muncă respective.”;*

— *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 85 din 17 martie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 6 mai 2025, prin care au fost respinse, ca inadmisibile, sesizările formulate de Tribunalul Buzău — Secția I civilă și de Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, contencios administrativ și fiscal privind lămurirea următoarelor chestiuni de drept: „în interpretarea dispozițiilor art. 150 și 147 din Codul muncii, art. 23 din Legea-cadru nr. 153/2017 coroborat cu art. 1 din capitolul I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 și regulamentul-cadru aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 917/2017 — anexa nr. 1 articolul unic lit. a), să se stabilească dacă sporul pentru condiții de muncă periculoase sau vătămătoare în cuantum de 15% din salariul de bază intră în calculul indemnizației de concediu de odihnă și dacă acordarea acestui spor dă dreptul la acordarea unui concediu suplimentar?”; „dacă prevederile art. 1 pct. B din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, art. 367, 417 și 421 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019, art. 147 și art. 150 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii trebuie interpretate în sensul că, la stabilirea drepturilor bănești cuvenite unor funcționari publici din familia ocupațională de funcții bugetare «Administrație» pentru perioada concediului de odihnă, la calculul indemnizației trebuie avut în vedere sporul pentru condiții de muncă vătămătoare de care aceștia au*

beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat în locurile de muncă respective?”;

— *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 107 din 31 martie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 366 din 25 aprilie 2025, prin care a fost respinsă, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul București — Secția a VIII-a conflicte de muncă și asigurări sociale în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „Sporul pentru condiții deosebite de muncă, prevăzut de dispozițiile art. 7 alin. (1) lit. h) din capitolul II din anexa nr. II la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, de care beneficiază reclamanții — personal de specialitate medico-sanitar din cabinetele medicale organizate în grădinițe, școli, unități de învățământ —, se include în baza de calcul al indemnizației aferente concediului de odihnă, conform art. 23 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sistemul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 177/2008, cu modificările și completările ulterioare, și poate determina recalcularea acestei indemnizații din partea angajatorului?”;*

— *Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 119 din 7 aprilie 2025, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 21 mai 2025, prin care:*

— a fost admisă sesizarea formulată de Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal și s-a stabilit că: „În interpretarea dispozițiilor art. 7 lit. b), f) și i) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 4 alin. (2) din capitolul II din anexa nr. VI la Legea-cadru nr. 153/2017, majorarea pentru munca suplimentară desfășurată de polițiștii de penitenciare în zilele de repaus săptămânal, de sărbători legale și în celelalte zile în care, în conformitate cu reglementările în vigoare, nu se lucrează, calculată potrivit dispozițiilor art. 13 alin. (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 103/2013 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2014, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu completări prin Legea nr. 28/2014, cu modificările și completările ulterioare, nu influențează calculul altor drepturi salariale și nesalariale constând în sumă compensatorie, spor condiții vătămătoare, spor condiții periculoase, ore suplimentare, spor pericol ANP, indemnizație chirie, majorare de 50%.”;

— au fost respinse, ca inadmisibile, sesizările conexe formulate de Tribunalul Bihor — Secția a III-a contencios administrativ și fiscal în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept: „În interpretarea dispozițiilor art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 462/2006, cu modificările ulterioare, și art. 150 alin. (1) și (2) din Legea

nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la calculul indemnizațiilor cuvenite pentru perioada concediului de odihnă, concediului medical, concediului de studii, învoierilor plătite, polițistii de penitenciare beneficiază de aceleași drepturi salariale și nesalariale (sumă compensatorie, spor condiții vătămătoare, spor condiții periculoase, ore suplimentare, spor pericol ANP, indemnizație chirie, valoare majorare 50%) ca acelea cuvenite pentru perioada în care au desfășurat activitate efectivă?”;

— **Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept nr. 67 din 28 octombrie 2024**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1288 din 19 decembrie 2024, prin care au fost respinse, ca inadmisibile, sesizările conexe formulate de Tribunalul Constanța — Secția I civilă în vederea dezlegării următoarelor chestiuni de drept: „Dacă la calculul indemnizațiilor de concediu de odihnă, medical, zilelor de învoire plătite, incapacitate temporară de muncă și oricăror alte concedii plătite acordate salariaților din sistemul Administrației Naționale a Penitenciarelor se iau în calcul sau nu și sporurile de care beneficiază salariații, cum ar fi sporul de condiții grele, condiții vătămătoare, spor izolare, spor de noapte, spor de pază și supraveghere, compensațiile de risc/pericol” și, respectiv, „Dacă la calculul indemnizației de concediu acordate cadrelor didactice, didactice auxiliare și nedidactice pentru perioada 1 ianuarie 2019-30 iunie 2023 se include sau nu și indemnizația de hrană acordată acestora”.

X. Raportul asupra chestiunii de drept

23. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

Asupra admisibilității sesizării

24. Temeiul prezentei sesizări îl constituie prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, al cărei domeniu de aplicare este conturat expres prin dispozițiile art. 1, prin art. 2 instituindu-se o procedură specială privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

25. Potrivit art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, „Dacă, în cursul judecății proceselor prevăzute la art. 1, completul de judecată investit cu soluționarea cauzei în primă instanță sau în calea de atac, verificând și constatând că asupra unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

26. În contextul normativ expus, procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile presupune îndeplinirea cumulativă a următoarelor condiții de admisibilitate a sesizării: (i) existența unei cauze în curs de judecată, în primă instanță sau în calea de atac; (ii) cauza să facă parte din categoria celor prevăzute limitativ la art. 1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, indiferent de natura și obiectul proceselor, de calitatea părților ori de instanța competentă să le soluționeze, respectiv litigiul să vizeze fie stabilirea și/sau plata drepturilor salariale/de natură salarială ale personalului plătit din fonduri

publice, inclusiv obligarea la emiterea actelor administrative sau anularea actelor administrative emise pentru acest personal sau/și raporturile de muncă și de serviciu ale acestui personal, fie stabilirea și/sau plata drepturilor la pensie, inclusiv actualizarea/recalcularea/revizuirea drepturilor la pensie sau/și alte prestații de asigurări sociale ale personalului plătit din fonduri publice; (iii) existența unei chestiuni de drept susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite pentru care să fie necesară o rezolvare de principiu, iar soluționarea pe fond a cauzei să depindă de lămurirea chestiunii de drept; (iv) chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

27. Evaluând elementele sesizării, se reține că aceasta a fost formulată într-un litigiu având ca obiect solicitarea unor funcționari publici din cadrul instituției prefectului, întemeiată pe dispozițiile art. 1 alin. (1) din cap. I lit. B din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017, ale art. 150 alin. (1) din Codul muncii și art. 22 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 6/2007, de includere, în calculul indemnizației de concediu de odihnă, a sporului pentru condiții vătămătoare acordat în perioada de activitate efectiv desfășurată de către aceiași funcționari, precum și obligarea pârâtei Instituția Prefectului — Județul Iași la plata diferențelor salariale ce rezultă din drepturile salariale cuvenite membrilor de sindicat reclamant conform interpretării date de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii prin Decizia nr. 23/2021 și drepturile salariale efectiv încasate de către aceștia în perioada concediului de odihnă efectuat, pentru ultimii trei ani anteriori înregistrării acțiunii (28.05.2021-28.05.2024).

28. Așadar, instanța de trimitere a fost investită cu soluționarea unui litigiu care se înscrie în domeniul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, astfel cum este acesta descris în art. 1 alin. (1) din actul normativ menționat, cererea de chemare în judecată fiind formulată de o categorie a personalului plătit din fonduri publice, care tinde la valorificarea unor drepturi de natură salarială.

29. Cauza în care a fost formulată sesizarea se află în curs de soluționare pe rolul Tribunalului Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, care judecă în faza procesuală a fondului, în virtutea competențelor lui legale conturate prin dispozițiile art. 95 pct. 4 din Codul de procedură civilă raportate la cele ale art. 269 alin. (1) din Legea nr. 53/2003.

30. De asemenea, este îndeplinită și condiția de admisibilitate ca problema de drept să nu fi făcut obiectul unei statuări anterioare a Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

31. Nu este îndeplinită însă a treia condiție de admisibilitate ce vizează existența unei chestiuni de drept, care ar putea face obiect al sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pentru motivele ce vor fi arătate în continuare.

32. În cuprinsul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu se definește noțiunea „chestiune de drept”, însă lămurirea acesteia se va face ținând seama de principiile prezentate de legiuitorul delegat în preambulul ordonanței de urgență și de necesitatea completării, conform art. 4 din aceeași ordonanță de urgență, a dispozițiilor speciale ale acesteia cu prevederile dreptului comun cuprinse în Codul de procedură civilă și cu jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, dată în interpretarea prevederilor de drept comun, jurisprudență care

a dezvoltat noțiunea autonomă a „chestiunii de drept”, susceptibilă de interpretare pe calea mecanismului hotărârii prealabile.

33. În preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 62/2024, alături de alte principii prezentate, legiuitorul delegat a înțeles să țină seama de „configurația actuală a mecanismului hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și de efectul obligativității hotărârii pe care o pronunță Înalta Curte de Casație și Justiție, în deplin acord cu îndatorirea sa constituțională de asigurare a aplicării și interpretării unitare a legii de către toate instanțele judecătorești din România”, apreciindu-se că, în raport cu coordonatele acestui mecanism, aplicarea acestor noi norme legale cu caracter special poate influența pozitiv activitatea instanțelor judecătorești, „în condițiile în care, încă dintr-o etapă incipientă, s-ar asigura clarificarea unor chestiuni dificile de drept”.

34. Astfel fiind, reiese neîndoielnic ideea că procedura specială prevăzută de ordonanța de urgență prezintă caracteristicile esențiale ale procedurii pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, așa cum aceasta este reglementată de dispozițiile de drept comun din art. 519-521 din Codul de procedură civilă, la care se adaugă diferențele specifice menționate expres în conținutul dispozițiilor ordonanței de urgență.

35. Mai mult, spre deosebire de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă care folosesc noțiunea de „chestiune de drept”, în preambulul ordonanței de urgență legiuitorul delegat folosește sintagma „chestiuni dificile de drept”, dorind să sublinieze astfel că doar chestiunile cu un anumit grad de dificultate în drept (și nu orice chestiuni de drept) sunt cele care pot fi obiectul procedurii speciale reglementate de ordonanța de urgență, în acord cu întreaga jurisprudență a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, dezvoltată începând cu anul 2013, odată cu intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, care a instituit acest mecanism de unificare *a priori* a jurisprudenței instanțelor naționale.

36. În plus, potrivit art. 40 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, preambulul reprezintă unul dintre elementele constitutive ale actului normativ (alături de titlu, formula introductivă, partea dispozitivă, formula de atestare a autenticității actului), fiind cel care enunță, în sinteză, scopul și, după caz, motivarea reglementării (conform art. 43 din aceeași lege).

37. Chiar dacă în jurisprudența Curții Constituționale a României s-a statuat că „expunerea de motive, prin prisma art. 1 alin. (5) din Constituție, este un document de motivare necesar în cadrul procedurii de adoptare a legilor, însă, odată adoptată legea, rolul său se reduce la facilitarea înțelegerii acesteia”, expunerea de motive dezvăluie finalitatea urmărită de legiuitor la adoptarea actului normativ, fiind un instrument important în folosirea metodei teleologice. În acest sens, Curtea Constituțională a României a arătat că „expunerea de motive a legii nu este decât un instrument al uneia dintre metodele de interpretare consacrate — metoda de interpretare teleologică. Aceasta presupune stabilirea sensului unei dispoziții legale, ținându-se seama de finalitatea urmărită de legiuitor la adoptarea actului normativ din care face parte acea dispoziție. Astfel, expunerea de motive este doar un instrument din multe altele ale unei metode interpretative. Faptul că aceasta nu este suficient de precisă sau că nu lămurește toate aspectele de conținut ale normei nu duce la concluzia că însăși norma respectivă este neconstituțională pentru acest motiv, ea având

doar o funcție de suport în interpretarea normei adoptate” (Decizia Curții Constituționale a României nr. 285 din 17 mai 2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 29 iunie 2023).

38. Rațiunea instituirii condițiilor formale anterior arătate ale sesizării constă în asigurarea îndeplinirii scopului pentru care a fost introdus acest mecanism procedural, respectiv uniformizarea jurisprudenței și asigurarea predictibilității acesteia, fără ca folosirea sa să genereze suspendarea nejustificată a judecării unei cauze, printr-o interpretare arbitrară a necesității declanșării procedurii de către instanța de judecată, cu consecința prelungirii nejustificate a duratei procesului civil și, din această perspectivă, a afectării dreptului la un proces echitabil, în sensul art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

39. În consecință, art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024 nu instituie în sarcina instanțelor specializate în materia prevăzută de art. 1 obligația de a declanșa mecanismul pronunțării unei hotărâri prealabile în orice situație în care este identificată o chestiune de drept ce nu a primit o rezolvare de principiu din partea instanței supreme, ci numai în acele cazuri în care chestiunea de drept în discuție reflectă acele trăsături, cu excepția caracterului noutății, pe care Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept le-a subliniat în mod constant în jurisprudența dezvoltată în aplicarea dispozițiilor art. 519-521 din Codul de procedură civilă, cu care ordonanța de urgență se completează.

40. În situația contrară s-ar ajunge la o delegare, nepermisă, a funcției jurisdicționale a judecătorului cauzei în favoarea instanței supreme, chemată astfel nu să dea dezlegări de principiu asupra unor chestiuni de drept dificile, ci să dea rezolvare unor raporturi juridice concrete, aplicând norma de drept asupra situațiilor factuale punctuale.

41. În acest context, instanța de trimitere a reținut că obiectul litigiului privește stabilirea și plata unor drepturi de natură salarială unor funcționari publici, angajați ai Instituției Prefectului — Județul Iași, precum și faptul că asupra chestiunii de drept supuse dezlegării Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nici nu formează obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

42. În opinia instanței de trimitere, Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 23/2021 nu este aplicabilă în speță, întrucât a avut în vedere o altă categorie de funcționari publici, respectiv poliștii din penitenciare, chestiunea de drept tranșată prin hotărârea menționată nevizând funcționarii publici din cadrul prefecturilor.

43. Deopotrivă, autorul sesizării a reținut că soluționarea pe fond a cauzei depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită, față de faptul că prin acțiunea introdusă reclamantii, având calitatea de funcționari publici, invocă tocmai calculul eronat al indemnizațiilor de concediu de către părât, fără a lua în considerare sporul pentru condiții vătămătoare, fapt ce a condus la încasarea, pe perioada concediului de odihnă, a unui salariu redus în raport cu cel încasat în perioada în care s-au aflat în activitate.

44. Fără însă a întâmpina vreo dificultate în interpretarea dispozițiilor legale care formează obiectul sesizării, în cuprinsul punctului de vedere exprimat, titularul sesizării a argumentat cu suficientă claritate, invocând statuările obligatorii ale Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii din Decizia nr. 23/2021, că sporul pentru condiții vătămătoare solicitat de reclamantii funcționari publici, angajați

în cadrul instituției prefectului, are un caracter permanent, iar împrejurarea că acesta se acordă proporțional cu timpul efectiv lucrat în condiții de muncă grele, vătămătoare și periculoase constituie doar o modalitate de cuantificare în perioadele de activitate a personalului, fără a avea vreo influență asupra calificării acestuia ca fiind spor cu caracter permanent. Totodată, s-a apreciat asupra caracterului prelungit în timp al consecințelor condițiilor vătămătoare de muncă repercutate asupra beneficiarilor acestor sporuri, aceste consecințe neîncetând automat la momentul intrării în concediul de odihnă, justificând astfel acordarea sporurilor cu caracter de continuitate.

45. În acest context, astfel cum s-a stabilit deja în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, „în condițiile în care instanța de trimitere expune o interpretare clară și argumentată în privința chestiunii de drept în discuție, fără a fi prezentate și argumentate diferite interpretări posibile ale textului legal ori elemente care să conducă la concluzia că acestea ar avea un caracter complex ori precar, imperfect, lacunar ori contradictoriu, nu se poate aprecia că există o veritabilă problemă de drept care să justifice pronunțarea unei hotărâri prealabile” (Decizia nr. 50 din 26 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1132 din 24 noiembrie 2022).

46. Devine astfel evident că, întrucât, în cauză, nu se pune problema existenței unei dificultăți de interpretare a unei norme de drept neclare, îndoielnice, sesizarea formulată nu întrunește condiția de admisibilitate ca aceasta să privească o chestiune de drept reală, ci se solicită, în realitate, o rezolvare a însuși raportului litigios și validarea argumentelor prezentate pentru adoptarea soluției. Or, instanța supremă nu poate fi învestită, în cadrul acestei proceduri, cu interpretarea și aplicarea legii la circumstanțele concrete ale cauzei cu a cărei soluționare au fost învestite instanțele, atribut care este și trebuie să rămână în competența acestora.

47. Deopotrivă, evaluarea dificultății chestiunii de drept nu poate fi disociată de existența unor dezlegări anterioare date de instanța supremă în mecanismele de unificare a practicii

judiciare în cazul unor chestiuni de drept asemănătoare, de natură a oferi instanțelor naționale suficiente repere interpretative — inclusiv prin considerentele cu caracter de principiu —, pentru soluționarea cauzelor cu care au fost învestite (Decizia nr. 2 din 8 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 5 aprilie 2021, paragraful 39).

48. Prin raportare la aceste exigențe, instanța supremă constată că sesizarea formulată nu întrunește condiția de admisibilitate subsumată cerinței ca aceasta să privească o „chestiune de drept” care să fie reală, dificilă, generată de nevoia lămuririi sensului și înțelesului unei norme de drept imperfecte, lacunare sau neclare, aptă să devină sursă a unor interpretări divergente și, pe cale de consecință, a unei jurisprudențe neunitare.

49. Astfel, așa cum a constatat chiar titularul sesizării în cadrul punctului de vedere exprimat asupra chestiunii de drept, prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii nr. 23/2021 s-a stabilit că: „În interpretarea și aplicarea unitară a art. 38 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 64/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, aprobată cu modificări prin Legea nr. 462/2006, cu modificările ulterioare, și a art. 150 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările și completările ulterioare, la stabilirea drepturilor bănești cuvenite polițiștilor de penitenciare pentru perioada concediului de odihnă trebuie avute în vedere sporurile pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de care aceștia au beneficiat în perioada de activitate, corespunzător timpului lucrat în locurile de muncă respective.”, prezentând relevanță considerentele de la paragrafele 101-110 și 114-122.

50. În concluzie, nefiind îndeplinite toate condițiile de admisibilitate, în cazul sesizării de față, mecanismul de unificare a practicii judiciare prin pronunțarea unei hotărâri prealabile care să ofere o dezlegare de principiu nu poate fi activat.

51. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 2 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2024, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Iași — Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal în Dosarul nr. 2.797/99/2024, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă, din interpretarea dispozițiilor art. 1 alin. (1) lit. B de la cap. I din anexa nr. VIII la Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare, rezultă că la calculul indemnizațiilor cuvenite pentru perioada concediului de odihnă angajații din cadrul prefecturilor beneficiază de aceleași drepturi salariale și nesalariale (spor condiții vătămătoare) ca cele cuvenite pentru perioada în care au desfășurat activitate efectiv.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 6 octombrie 2025.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
MARIANA CONSTANTINESCU

Magistrat-asistent,
Elena-Mădălina Ivănescu